

Η Βένια Σταματιάδη, ζει σύνορα Βριλησσίων - Χαλανδρίου: όταν έχει αγώνα είναι σα να μένει στη Λεωφόρο!

 lifo.gr/print/geitonia/i-benia-stamatiadi-zei-synora-brilission-halandrioy-otan-ehei-agona-einai-sa-na

November 24, 2016

Μένω στα Βριλήσσια ή, μάλλον, στα «σύνορα» Βριλησσίων-Χαλανδρίου. Αυτό πρακτικά σημαίνει πως έχω ταχυδρομικό κώδικα Βριλησσίων, μένοντας δίπλα στο γήπεδο Χαλανδρίου. Πώς γίνεται, θα μου πεις. Κι όμως... Ο δρόμος μου κινείται στον παλμό αυτού του γηπέδου. Κόσμος μπαίνει, βγαίνει, τρέχει κι όταν έχει αγώνα πήζεις στην κίνηση και τα διπλοπαρκαρισμένα. Για λίγο νιώθεις πως ζεις στη Λεωφόρο!

Μένω εδώ από μικρό παιδί. Με έχω δει να μεγαλώνω και να αλλάζω μαζί με τη γειτονιά. Έχω φωτογραφίες πάνω σε ποδήλατο με βοηθητικές και γύρω μου χωράφια. Από τότε έχουν περάσει χρόνια, οι βοηθητικές βγήκαν από το ποδήλατο, τη θέση του ποδηλάτου πήρε το αυτοκίνητο και στα χωράφια χτίστηκαν πολυκατοικίες και μεζονέτες. Σε κάποιες γωνιές, όμως, υπάρχουν ακόμα τα απομεινάρια εκείνης της παλιάς εποχής, σημεία άχτιστα με χρώμα που μυρίζει, όταν βρέχεται στις αρχές του φθινοπώρου.

Γιατί την επιλέγω; Προσπαθώ να δώσω μια απάντηση, αλλά όλο κάτι μου ξεφεύγει. Ίσως να είναι η ησυχία, οι πιο χαλαροί ρυθμοί, το πράσινο, τα τιτιβίσματα το ξημέρωμα που δεν τα καλύπτει ο θόρυβος από τα αυτοκίνητα. Η αλήθεια είναι πως πολλές φορές έχω φλερτάρει με την ιδέα του να φύγω. Κινούμαι πολύ στο κέντρο και η απόσταση με έχει κουράσει. Τελικά, όμως, μένω. Γκρινιάζω, ναι, αλλά, πώς να γίνει, εδώ είναι το σπίτι μου.

Ανάμεσα στις καινούργιες πολυκατοικίες με τις πιλοτές, τα μπαλκόνια και τα μεγάλα σουπερ-μάρκετ, βλέπεις ακόμα οικόπεδα με κοτέτσια, σπίτια χαμηλά με αυλή, μικρούς κήπους με λαχανικά κι ένα-δύο κοπάδια πρόβατα! Αλήθεια!

Η πλατεία Αναλήψεως είναι ο τόπος συνάντησης των απανταχού

Βριλησσιωτών. Στη μέση μια μεγάλη εκκλησία, γύρω χαμός από πιτσιρίκια που κλωτσάνε μπάλες και κάνουν ποδήλατο και περιμετρικά καφετέριες με εφήβους που πίνουν τον πρώτο τους φραπέ. Εκεί ήταν το ωδείο, στο οποίο πήγα στα εφτά μου για να μάθω πιάνο, εκεί ήταν και το πρώτο μέρος όπου βγήκα για καφέ στα τέλη του γυμνασίου, εκεί τριγυρούσα μετά το φροντιστήριο στο λύκειο, κι αυτό το «εκεί» άφησα πίσω μου στα φοιτητικά μου χρόνια. Όμως τώρα πάλι εκεί γυρνάω κάποιες στιγμές. Το αγαπημένο μου σημείο στη γειτονιά είναι ένα καφέ λίγο πιο έξω από την πλατεία Αναλήψεως. Λέγεται The Old Pharmacy και σε μεταφέρει για λίγο στο Παρίσι της δεκαετίας του '70. Πολλή ευγένεια, χαμόγελα, αισθητική και μεράκι.

Ανάμεσα στις καινούργιες πολυκατοικίες με τις πιλοτές, τα μπαλκόνια και τα μεγάλα σουπερ-μάρκετ, βλέπεις ακόμα οικόπεδα με κοτέτσια, σπίτια χαμηλά με αυλή, μικρούς κήπους με λαχανικά κι ένα-δύο κοπάδια πρόβατα! Αλήθεια! Και κάπου εκεί ανάμεσα βλέπεις συνήθως και μια γιαγιά ή έναν παππού να τριγυρνούν και να ξεγελάνε τον χρόνο. Αυτή η αντίθεση με γοητεύει πολύ και γι' αυτό εκεί νομίζω πως θα πήγαινα κάποιον για να καταλάβει τη γειτονιά μου.

Αν τριγυρίσεις στους δρόμους, θα παρατηρήσεις σπίτια εξοχικά και παλιά αρχοντικά που είχαν φτιαχτεί, όταν η περιοχή ήταν ακόμα χωριό και τόπος παραθερισμού. Τα πιο πολλά από αυτά σήμερα έχουν εγκαταλειφθεί, μπροστά από κάποια έχουν περάσει κιόλας δρόμοι ταχείας κυκλοφορίας. Είναι περίεργο, νιώθεις σαν κάποιος να έφυγε από κει κυνηγημένος, χωρίς να πάρει τίποτα μαζί του.

Τη γειτονιά μου την έχω απόλυτα συνδυασμένη με τη «Νυχτερινή Εκπομπή» της Αφροδίτης Μάνου. Οι νυχτερινές διαδρομές με το αυτοκίνητο είναι για μένα κομμάτι της. Την Κηφισίας, την Πανόρμου και τον Βασιλόπουλο τα περνάω καθημερινά ακούγοντας τζαζ-ροκ!

Info:

Η Βένια θα παίζει κάθε Τετάρτη και Πέμπτη στις 22:00 ως τις 5 Ιανουαρίου στην παράσταση No man's Land (Aller/Retour - Βαρύσια 13 Ιουλίου) της Alexandra Badea στη β' σκηνή του Θεάτρου Από Μηχανής. Είναι μια παραγωγή της ομάδας θεάτρου «Μπουλουόκι» σε σκηνοθεσία Γιώργου Λύρα και συμπρωταγωνιστές την Άρτεμι Γρύμπλα και τον Ηλία Λάτση.

